

Arrest

nr. 246 756 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 september 2020.

Gelet op de beschikking van 19 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. KIWAKANA *loco* M. DE BUISSET.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn voorgehouden verblijfplaatsen voor zijn aankomst in België, noch aan de door hem beweerde vluchtmotieven. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. X van 19 juli 2019.

In het kader van zijn tweede verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij houdt vast aan zijn verblijf in Baghlan en aan de vluchtmotieven zoals hij ze heeft uiteengezet in het kader van zijn eerdere verzoeken. Ter ondersteuning van zijn derde verzoek legt hij volgende documenten neer: zijn origineel Afghaans paspoort (van 07/01/2015 – 07/01/2020), zijn originele geboorteakte, afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel (van 23/01/2020), een portretfoto van hem, en getuigenverklaringen van zijn vrienden M. N. F. en M. A. H. en verwant A. F., die hij kende van in Baghlan en die in België een verblijfsstatus hebben verkregen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 4, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

6. Verzoeker weerlegt noch ontkracht de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn neergelegde documenten: "Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U blijft vasthouden aan uw herkomst uit en ononderbroken verblijf in Baghlan en aan de problemen die u en uw gezin daar zouden hebben gekend (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 05/03//2020, vraag 5, 10, 18 en 19). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerdere verklaringen, is evenwel niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan op te heffen.

Voorts legde u uw origineel Afgaans paspoort neer, uw originele geboorteakte, een portretfoto van u, en getuigenverklaringen van vrienden en een familielid uit Baghlan die in België een verblijfsstatus hebben verkregen, om uw herkomst uit Baghlan en uw Afgaanse nationaliteit te staven (Verklaring

Volgend Verzoek, d.d. 05/03//2020, vraag 18). Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat u reeds in het kader van uw eerste verzoek op het CGVS en op de RvV een kopie van uw paspoort had neergelegd. Het CGVS en de RvV oordeelden dat uw paspoort dient om uw identiteit en nationaliteit aan te tonen, maar niet bewijst dat u tot oktober 2015 in Puli Khumri heeft gewoond. Hetzelfde kan worden gezegd over de geboorteakte. De portretfoto die werd genomen in uw kindertijd, zegt evenmin iets over uw opeenvolgende verblijfplaatsen. Wat betreft ten slotte de getuigenverklaringen van twee Afghaanse vrienden en een beweerd verwant die allen in België verblijven en die verklaren dat jullie elkaar kenden in Baghlan, dient er opgemerkt te worden dat het gesolliciteerde stukken zijn die op uw vraag werden opgesteld om uw verblijf in Kampirak en Puli Khumri te staven en aldus geen objectieve bewijswaarde hebben. Dat één van de getuigen een familielid zou zijn van u, is bovendien een blote bewering.”. In tegenstelling tot wat verzoeker op algemene en weinig of niet ernstige wijze voorhoudt, wordt er door de commissaris-generaal weldegelijk en afdoende rekening gehouden met en een onderzoek gevoerd naar de door hem in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten, zoals blijkt uit het voorgaande.

7. Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij gedurende de laatste jaren voor zijn komst naar België in het district Puli-Khumri van de provincie Baghlan verbleven heeft, noch dat hij in een gebied in Afghanistan verbleven heeft waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

Gelet op de voorgaande vaststelling is het betoog in zijn verzoekschrift over de veiligheidssituatie niet dienstig.

8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat een grondige analyse moet gemaakt worden van de nieuwe elementen. De verzoekende partij wijst er tevens op dat zij een paspoort heeft neergelegd waaruit blijkt dat zij afkomstig is uit Afghanistan. Zij voegt tot slot toe dat haar kinderen hier geïntegreerd zijn en in een voetbalclub spelen.

De Raad benadrukt dat, zoals in voormelde beschikking wordt aangegeven, om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, er nieuwe elementen moeten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De Raad benadrukt tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, met andere woorden of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De Raad herneemt de grond van voormelde beschikking waar wordt vastgesteld:

“6. Verzoeker weerlegt noch ontkracht de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn neergelegde documenten: “Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U blijft vasthouden aan uw herkomst uit en ononderbroken verblijf in Baghlan en aan de problemen die u en uw gezin daar zouden hebben gekend (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 05/03//2020, vraag 5, 10, 18 en 19). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerdere verklaringen, is evenwel niet van dien aard om de vastgestelde ongelooftwaardigheid ervan op te heffen.

Voorts legde u uw origineel Afgaans paspoort neer, uw originele geboorteakte, een portretfoto van u, en getuigenverklaringen van vrienden en een familielid uit Baghlan die in België een verblijfsstatus hebben verkregen, om uw herkomst uit Baghlan en uw Afgaanse nationaliteit te staven (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 05/03//2020, vraag 18). Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat u reeds in het kader van uw eerste verzoek op het CGVS en op de RvV een kopie van uw paspoort had neergelegd. Het CGVS en de RvV oordeelden dat uw paspoort dient om uw identiteit en nationaliteit aan te tonen, maar niet bewijst dat u tot oktober 2015 in Puli Khumri heeft gewoond. Hetzelfde kan worden gezegd over de geboorteakte. De portretfoto die werd genomen in uw kindertijd, zegt evenmin iets over uw opeenvolgende verblijfplaatsen. Wat betreft ten slotte de getuigenverklaringen van twee Afgaanse vrienden en een beweerd verwant die allen in België verblijven en die verklaren dat jullie elkaar kenden in Baghlan, dient er opgemerkt te worden dat het gesolliciteerde stukken zijn die op uw vraag werden opgesteld om uw verblijf in Kampirak en Puli Khumri te staven en aldus geen objectieve bewijswaarde hebben. Dat één van de getuigen een familielid zou zijn van u, is bovendien een blote bewering.”. In tegenstelling tot wat verzoeker op algemene en weinig of niet ernstige wijze voorhoudt, wordt er door de commissaris-generaal weldegelijk en afdoende rekening gehouden met en een onderzoek gevoerd naar de door hem in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten, zoals blijkt uit het voorgaande.

7. Aan verzoekers Afgaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij gedurende de laatste jaren voor zijn komst naar België in het district Puli-Khumri van de provincie Baghlan verbleven heeft, noch dat hij in een gebied in Afghanistan verbleven heeft waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen

aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.”

Onder verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing wordt in voormelde beschikking geconcludeerd dat door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening wordt gehouden met en een onderzoek wordt gevoerd naar de door de verzoekende partij in het kader van haar huidige verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten. Uit voormelde beschikking blijkt dan ook dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt ter terechtzitting, de nieuwe elementen wel degelijk werden geanalyseerd, doch dat deze niet worden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. De verzoekende partij uit slechts algemene kritiek zonder op concrete wijze in te gaan op de vaststellingen, laat staan dat zij erin slaagt deze te weerleggen.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting herhaalt dat ze een paspoort heeft neergelegd waaruit blijkt dat zij afkomstig is uit Afghanistan, kan eveneens genoegzaam naar voormelde grond van de beschikking worden verwezen en meer in het bijzonder waar wordt gesteld: *“Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat u reeds in het kader van uw eerste verzoek op het CGVS en op de RvV een kopie van uw paspoort had neergelegd. Het CGVS en de RvV oordeelden dat uw paspoort dient om uw identiteit en nationaliteit aan te tonen, maar niet bewijst dat u tot oktober 2015 in Puli Khumri heeft gewoond.”* De verzoekende partij doet hier met haar algemene argumentatie en verzuchtingen ter terechtzitting waarbij zij wederom niet *in concreto* ingaat op de gronden van de beschikking, geen afbreuk aan. Door te herhalen en het uiten van algemene kritiek, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog toevoegt dat haar kinderen hier geïntegreerd zijn en in een voetbalclub spelen. Deze elementen zijn evenmin van dien aard dat zij een ander licht werpen op de gronden van de beschikking. Bovendien zijn dergelijke elementen die duiden op de wil en inzet om zich te integreren in de Belgische samenleving, hoe dan ook irrelevant bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming en vormen aldus geen elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor een internationale beschermingsstatus in aanmerking komt.

De verzoekende partij brengt geen valabele elementen of argumenten bij die hetgeen eerder in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking *in concreto* wordt vastgesteld in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

M.-C. GOETHALS